

מ"ת 5775/07/14 - מדינת ישראל נגד א ס

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 5775-07-14 מדינת ישראל נ' ס (עציר)
תיק חיצוני: פל"א 287353/2014

בפני המבקשת נגד המשיב
כב' השופט אורי גולדקורן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ליטל אסס
א ס
באמצעות ב"כ עו"ד יאנה יורין מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996.

כתב האישום

1. ביום 2.7.2014 הוגש כתב אישום נגד המשיב, בו הואשם בעבירות הבאות: איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות (תקיפת בן זוג) - לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, ועבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

תמצית פרק העובדות שבכתב האישום הינה כדלקמן: בתאריך 29.6.2014 סמוך לשעה 18:30 חזר המשיב אל דירה בחיפה בה התגורר ביחד עם בן זוגו לשעבר, (להלן: המתלונן) אשר בבעלות המתלונן, וזאת חרף הפסקת היחסים הזוגיים ביניהם. בהמשך יצא המשיב מהדירה וחזר כעבור 20 דקות, ודרש מהמתלונן לתת לו כסף. משסירב המתלונן לבקשתו, דחף אותו המשיב ולאחר שנפל המתלונן לארץ הוא המשיך וחבט בפניו באגרופו. לאחר מכן נטל המשיב סכין בעל להב באורך 30 ס"מ מהמטבח והפנה אותה לעבר המתלונן. רק כאשר מסר המתלונן למשיב 900 ₪ עזב המשיב את הדירה.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. במועד הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות

ראיות לכאורה לביצוע שלוש העבירות נשוא כתב האישום על-ידי המשיב, הכוללות את הודעת המתלונן, עדות עד נוסף ועדותו של המשיב שמסר את גרסתו וציין כי צרך סמים במהלך האירוע.

נטען כי מעשיו של המשיב חמורים ומהווים סכנה למתלונן ולסביבה. עוד נטען כי מחומר הראיות עולה כי המשיב ביצע את המעשים לאחר שלא נטל תרופות לטיפול במחלת נפש ממנה הוא סובל. צוין אף כי לחובת המשיב שני רישומים פליליים קודמים בגין עבירות אלימות שעניינן איומים ופגיעה, אך ההליכים הופסקו מחמת העדר מסוגלות נפשית של המשיב לעמוד לדין.

3. בדיון שהתקיים ביום 9.7.2014 טען בא כוח המבקשת כי מתקיימת עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים, מאחר ומדובר באירוע של אלימות בתוך המשפחה. הודגשו נסיבות ביצוע העבירה על רקע נטילת סמים ואי נטילת תרופות לבעיותיו הנפשיות של המשיב.

באת כוחו של המשיב הסכימה כי קיימות ראיות לכאורה לגבי עבירת תקיפת בן זוג, אך כפרה בקיומן לגבי עבירת האיומים ועבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין. באשר לעבירת האיומים נטען כי בנסיבות העניין לא מתקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשעת המשיב ולפיכך לא קיימות ראיות לכאורה לביסוס עבירה זו.

באשר לעבירת החזקת הסכין שלא כדין נטען כי בסופו של יום לא נתפסה הסכין.

בנוסף, התייחסה באת כוחו של המשיב לטענות המבקשת באשר לעילת המסוכנות וטענה כי במקרה זה ניתן להסתפק בחלופות מעצר אותן פירטה.

סייג לאחריות פלילית

4. באת כוח המשיב טענה כי נוכח האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית ודברי המשיב עצמו מתקיים הסייג לאחריות פלילית שבסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין, שעניינו הגנת השכרות. היא סברה כי כיוון שעבירת האיומים דורשת יסוד נפשי של מטרה ונוכח הגנת השכרות שתעמוד למשיב, לא ניתן יהיה להרשיעו בעבירת האיומים.

5. על מנת לקבוע התקיימות סייג השכרות יש צורך לבחון גרסאות עובדתיות. קיומה של שכרות אינו נזכר בעובדות כתב האישום, ובשלב זה, של בחינת ראיות לכאורה, הבדיקה נעשית לאור עובדות כתב האישום וחומר החקירה, ולא נבחנת גרסתו העובדתית של הנאשם. חוות הדעת הפסיכיאטרית אינה מהווה תחליף לגרסה עובדתית בדבר שכרות נטענת בעת ביצוע העבירות, ונסיבותיה של אותה שכרות.

ניגש איפה לבחינתן של הראיות שבתיק החקירה, ונבדוק האם קיימות ראיות לכאורה.

ראיות לכאורה

6. המשוכה הראשונה שעל המבקשת לחצות, על מנת שתתקבל בקשתה למעצר עד תום ההליכים, הינה הוכחת קיומן של "ראיות לכאורה" כי המשיב ביצע את העבירות המיוחסות לו. בשלב זה, די בסיכוי סביר כי מחומר החקירה הקיים תצמח תשתית ראייתית שבכוחה להרשיע את הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 3562/11 יתים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.5.2011); מרדכי לוי "הראיות לכאורה הנדרשות למעצר עד תום ההליכים - בחינה נוספת" משפטים לד 549 (תשס"ה)). בבש"פ 1566/14 אבו עמר עבד רבה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.3.2014) חזר לאחרונה בית המשפט העליון על משמעותן של ראיות לכאורה (ההדגשות הוספו - א"ג):

"כידוע, בשלב בחינת בקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת זאדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר לכך שמחומר החקירה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם. בשלב בחינת הראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לבחון את משקלן של העדויות או את מהימנות העדים, אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.2011)). אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגידיש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהן, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זאדה, בעמ' 146)".

בבש"פ 3432/14 מוגאהד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.5.2014) הודגש כי ניתן לעצור עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגד המשיב הן ראיות נסיבתיות, כל עוד עצמתן מספקת והן משתלבות זו בזו ויוצרות מסכת עובדתית לכאורית שבכוחה לבסס הרשעה.

7. על מנת לבחון קיומן של ראיות לכאורה, כמובן בפסיקה, אתייחס לעיקר הראיות הקיימות בתיק החקירה:

ארבע הודעותיו של המתלונן (בתאריכים: 29.6.2014, 30.6.2014 ו-1.7.2014): בהודעתו הראשונה, מסר המתלונן כי המשיב היה בביתו וביקש ממנו כסף והמתלונן סרב. בתגובה ניסה המשיב לקחת מידי המתלונן את תיקו. בתוך כך דחף המשיב את המתלונן והחל להכותו. בהמשך לקח המשיב סכין מהמטבח והתקרב אל המתלונן שבתגובה נבהל

ומסר כסף למשיב וביקש ממנו לצאת מהבית. המשיב יצא מהבית ככל הנראה עם הסכין כי המתלונן לא מוצא אותו. בהמשך, התקשר המשיב לחבר טוב של המתלונן בשם ג'ורג' ואיים עליו. המתלונן ציין כי המשיב הינו חולה סכיזופרניה וכי אין לו כתובת מגורים קבועה. בהודעתו השניה, שלל המתלונן את גירסתו של המשיב לפיה המתלונן תקף אותו. המתלונן פירט את השתלשלות הדברים ולדבריו הוא היה על הריצפה והמשיב היה מעליו וכי יתכן שכאשר ניסה להוריד אותו ממנו דחף אותו או משך בחולצתו מתוך הגנה עצמית. בנוסף שלל את טענת המשיב לפיה המשיב נתן כסף למתלונן וציין כי המשיב נוהג לרכוש חשיש וכדורים. בהודעתו השלישית, שב וחזר על הדברים. לגרסתו, המשיב דחף אותו בשתי ידיו מהחזה והוא נפל על הריצפה והמשיב החל להכות אותו ונתן לו אגרוף בפנים בצד שמאל על הלחי, בפנים באזור הסנטר ובתוך הפה. לאחר מכן המשיב "ניגש למטבח ולקח סכין של אבטיח, הכי גדול, ממש גדול... באורך של כ-30 ס"מ כולל הידית... הוא החזיק את הסכין כשהחוד כלפי קדימה..." המשיב אמר לו "תן לי כסף ולא אעשה לך כלום". בעקבות כך נבהל המתלונן ומסר למשיב כסף. המשיב לקח את הכסף, שם את הסכין בכיס מכנסיו ויצא מהבית. בהמשך המשיב התקשר למתלונן ואיים עליו. בעקבות הדברים התקשר לחברו ג וביקש ממנו להגיע לביתו. מהודעתו הרביעית של המתלונן עלה כי הוא והמשיב היו בקשר זוגי כחמש שנים עד שנפרדו בתחילת השנה הנוכחית. המתלונן יזם את הפסקת הקשר וביקש מהמשיב לעזוב את הבית. אולם המשיב נשאר לגור בבית כי לא היה לו מקום אחר לגור בו. לפיכך, המתלונן איפשר למשיב להישאר בבית בתנאי שלא יעשן סמים. המשיב התגורר בבית עד ליום האירוע. בהמשך תיאר את השתלשלות הדברים ביום האירוע. לדבריו יצא מהבית וכעבור 20 דקות "חזר אדם אחר לגמרי, בחיים לא ראיתי אותו במצב מוזר כזה...". עוד ציין שבאותו היום התנהלותו של המתלונן הייתה לא שגרתית, "התנועות היו מוזרות, העיניים היו אדומות, הדיבור שלו היה כבד... כשדיבור שלו כבד אני מבין שהוא כמה ימים לא נגע בתרופות". לדבריו המתלונן נוהג לקנות לעצמו חשיש וסיגריות ושלל את גירסת המשיב לפיה המשיב נתן כסף למתלונן.

הודעתו של המשיב מיום 30.6.2014: בהודעתו אמר המשיב שבאותו היום עישן "חשיש וניס גיא". לגרסתו, המתלונן הוא זה שהחל להכותו ראשון ולכן המשיב הכה אותו בחזרה ונתן לו שתי מכות בפנים כך שהמתלונן נפל על המיטה. בהמשך מסר המשיב את גירסתו לאירועים והכחיש שאיים על המתלונן עם סכין. עוד מסר כי "לא הרגשתי טוב אתמול, עישנתי ניס גאי זה פעם ראשונה שאני מעשן אותו הרגשתי כמו פעם לקח כדור אקסטזי והייתי ככה אהבתי ללכת מכות עם משהו, הרגשתי את עצמי חזק כזה ואתמול הניס גאי עשה לי משהו כמו שעשה האקסטזי, חזרתי הביתה אחרי שעישנתי... והרגשתי שאני רוצה ללכת מכות עם משהו עם הניס גאי". לדבריו לא עישן מעל שלושה חודשים חשיש וניס גאי ורק עכשיו חזר לעשן. לדבריו, לפני שלא עישן לא היו בעיות. בנוסף מסר המשיב כי שוחח עם ג'ורג' אשר איים עליו והמשיב ענה לו בתגובה "בוא אם אתה גבר בוא גבר מול גבר" ושלל את גירסתו של ג לדברים. כמו כן ציין כי הוא מטופל פסיכיאטרית ונוטל כדורים וזריקות באופן קבוע.

שתי הודעותיו של ג וכילה (בתאריכים 30.6.2014 ו-1.7.2014): בהודעתו הראשונה, מסר כי הוא חבר טוב של המתלונן. לדבריו המתלונן התקשר אליו בוכה וביקש ממנו לבוא לביתו בהקדם. כאשר הגיע ראה את פניו של המתלונן נפוחות עם סימנים על הלחי. כמו כן סיפר את הדברים שאמר לו המתלונן על האירוע. בהמשך התקשר למשיב ושוחח עימו. לאחר מכן המשיב התקשר אליו ואיים עליו באומרו "אני ואתה עוד נפגש השמיים הם הגבול... ואמר שהוא ידקור אותי...", בתוך כך המשיב גם קילל את ג'ורג'. בהודעתו השניה, שלל את גירסתו של המשיב לפיה ג'ורג' איים עליו. בנוסף פירט את תוכן השיחות בינו לבין המשיב, במהלכן ציין המשיב כי הוא חזר לעשן חשיש. עוד חזר על כך שהמשיב איים כי ידקור אותו על אף שלא האמין לאיום זה מהיכרותו את המשיב.

8. ממכלול החומר המצוי בתיק החקירה עולה כי קיימות ראיות לכאורה, חלקן ראיות נסיבתיות וחלקן ראיות ישירות, שיש בהן כדי להעיד כי המשיב ביצע את העבירות נשוא כתב האישום. ראיות אלו נסמכות, בין היתר על הודעותיהם של המתלונן וחברו. כמו-כן, המשיב בעצמו אישר שהיה אירוע אלימות בינו לבין המתלונן, אך הכחיש שאיים על המתלונן עם סכין.

9. נוכח מכלול האמור לעיל הגעתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת כל שלוש העבירות נשוא כתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, במעמד המשיב ובאי כוח הצדדים.